

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Studenterviser [1]

Citation: Ploug, Carl: "Studenterviser [1]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 36.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid58424.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Studenterviser.

1.

Vort Liv er viet til Bog og Pen,
Til Aandens grublende Strid;
Det Værk, vi grunde, skal ej igjen
Forgaa i den rullende Tid;
Den Vished er ene vor Løn:
For Sandhed og Frihed og Ret vil hengive sit Liv og Blod
Med frejdigt Mod
Athenes fribaarne Søn.

Vort Liv er viet vort Fædreland:
Vi gange til Kundskabs Væld,
Og hente derfra det Livsens Vand,
Som spreder dets Flor og dets Held;
Det ejer vor kraftige Arm:
Og svigte vi ej, naar det Sønnerne kalder i Fred og Krig,
Er Lønnen rig
Ved Møens bankende Barm,

37

Vort Liv er viet det Broderbaand,
Som slynger os sammen til Eet;
Det er Produktet af Glædens Aand,
Det voxer i Soldets Gebet;
Naar Glassene fyldes til Rand,
Naar Viserne runge, og Lunet og Viddet sig boltre fri,
Saa juble vi:
Hurra for vor herlige Stand!

2.

V i er en liden, men modig Hær,
Som altid ligger i Krig
Mod Alt, der Mærke af Løgnen bær,
Mod Fordom, Dumhed og Svig:
Slut, Brødre, Geledderne tæt!
Thi kun naar vi broderlig hjælpe hinanden i Daad og Ord,
Vor Magt er stor,
Og Sejeren vorder os let.

Vi bygge trolig ved Nat og Dag
Paa Vidskabs evige Slot,
Men enkelt Styrke var ofte svag,
Og Værket gled ikke godt:
38 Dog, Brødre, forener Jer kun!
Thi rette vi alle mod Maalet de brusende Kræfters Ild,
Saa slaa de til,
Og Værket stiger fra Grund.

Vi ængstes ofte af Livets Tryk,
For Tvang vi bøje os maa;
Men stemme sammen vi Ryg mod Ryg,
Da kunne vi trygge staa:
Slaar, Brødre, da Haand udi Haand,
Og tømmer de funklende Bægre med ren og med ærlig Hu!
Vi slutte nu
Et Forbund i Sandhed og Aand.

3.

Tankernes Flugt, Aandens tvivlende Kampe
Skues kun af den dæmrende Lampe,
Krydse ej Døgnets smaalige Kiv.
Denne Verden er ikke vort Rige,
Tidt Filistre vi Pladsen maa vige,
Og maa høre som unyttigt Tant
Stemplet Skatten, vi forskende vandt;
Og Livets Kulde, Livets Tvang
Gjør ofte tung vor Ungdomsgang.

39

O, men vor Stræben belønner sig selv:
Dristig den sprænger den jordiske Skranke,
Og den frie, den sejrende Tanke
Dier det Eviges straalende Væld.
Da den dunkle Natur aabenbares,
Og den taagede Verden opklares,
Og Gestaltnes brogede Hær
Skiller Aandens det dømmende Sværd;
Da fylder Livets Poesi
Det unge Hjertes Melodi.

Og naar vort lystige Lag vorder sat,
Broderlig tæt, om den flammende Kumme,
Kan vort Bryst ikke Tonerne rumme,
Flyve de ud i den stjernklare Nat;
Og de klinge med stigende Styrke
Om de hellige Kunster, vi dyrke,
Om vor frie, vor frejdige Stand,
Om vort yndige Fædreneland;
Og Sangens Trolddom, Druens Daab
Begejstrer sødt vort Ungdomshaab.

Men naar vi skifte vort granskende Liv
Og Ungersvenden med Mand og med Borger,
Og maa kæmpe mod verdslige Sorger
Fjernt fra hinanden for Børn og for Viv,
Og naar Aanden med Legemet trættes,
Og de brusende Følelser sættes,
Mindets Harpe dog trolig har gjemt
Melodien, vor Læbe har glemt;
Og Livets svundne Kraft engang
Skal vækkes af vor Ungdomssang!

4.

Nu staar Naturens øde Sal
Med Sneens Liggardin behængt,
Og Stormens susende Koral
Har Fuglens Sang fortrængt;
Men i vort unge, varme Bryst
Der spirer Liv, der klinger Lyst,
Og bæere maa den frosne Jord
Vor Glædes Rosenflor.

Vel knuged Prosalivet tidt
Vort Hjerter med sin klamme Haand,
Og Gjæld og synkende Kredit
Paa Glæden lagde Baand;
Men Standen har en Kapital,
Som klared mangan Nød og Kval,
Og løste mangan Vexel ind,
- Et let og lystigt Sind.

41

Vistnok den lange Dag vi sled
Kollegiets Bænk, Systemets Bog;
Men tro ej, Verdens Herlighed
Uset forbi os drog!
Thi Aandens Stræben i sig selv
Indslutter Livets rige Væld!
Den føder Frihed, og dens Magt
Er Verden underlagt.

Lad derfor visne Gentlemen
See haant ned til vor simple Stand,
Vi vil slet ikke bytte den
Med nogen Don Juan:
Med Modet kjækt, med Sindet fro,
Den Dont, hvortil vi kaldtes, tro,
For Frihed, Fædreland og Mø
Vi leve vil og dø!

42